

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci **žalobce: L. V.**, zast. JUDr. Dagmar Kláskovou, se sídlem U Soudu 388, Hradec Králové, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.10.2014, č.j. OAM-282/ZA-ZA08-LE22-2014, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech. Uvedl, že správní orgán nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, neboť nebyly náležitě zohledněny všechny jím namítané skutečnosti. V důvodech skutkových, z nichž dovozuje porušení zákona ze strany žalovaného, pak odkázal na obsah správního spisu. V doplnění žaloby prostřednictvím soudem ustanovené advokátky žalobce uvedl, že nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí spatřuje v nedostatku podkladů nezbytných k posouzení, zda jsou u něho dány důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů či pro naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Žalobce má za to, že v jeho případě došlo ze strany žalovaného k porušení zejména § 68 odst. 3 správního řádu, když nepřesně a neúplně zjistil skutkový stav, v důsledku čehož zjištěný skutkový stav nesprávně právně kvalifikoval. Uvedl, že svoji žádost o udělení

mezinárodní ochrany zdůvodňuje skutečností, že je katolického vyznání a jeho víra mu brání v aktivní vojenské účasti ve vojenském konfliktu. Základní vojenskou službu vykonával v době míru, kdy nehrozilo nasazení do ozbrojeného konfliktu. Na Ukrajině jsou nyní povolávání i vojáci v záloze. Dle sdělení své bývalé manželky žijící na Ukrajině, mu byl také doručen povolávací rozkaz. Zavázal se jej předložit soudu do 14 dnů. Žalobce současně s odvoláním na zkušenosti mužů již do konfliktu nasazených tvrdí, že ukrajinská armáda předává informace separatistům o svých vojácích, čímž umožňuje jejich zajetí, kde jsou vystavováni nedůstojnému a ponižujícímu zacházení. Stát tak vědomě umožňuje zajetí svých vojáků. V takovém případě nelze po žalobci spravedlivě požadovat, aby plnil brannou povinnost vůči státu. Žalobce správnímu orgánu vytýká, že vychází výhradně z oficiálních dokumentů, bez ověření faktického stavu. Pokud jde o neudělení humanitárního azylu, obecný odkaz žalovaného na zjištění osobních a rodinných poměrů považuje žalobce za nedostatečné. Navrhuje, aby žalovanému bylo uloženo obstarat si dostatek aktuálních informací o politické situaci v zemi původu, zejména ve vztahu k tomu, jakým způsobem státní moc přistupuje při plnění branné povinnosti k osobám katolického vyznání, jak jsou fakticky postiženy osoby, které odmítly brannou povinnost z důvodů své víry a současně informace, zda ukrajinská státní moc bezdůvodně neumožňuje zajetí svých vojáků, kteří jsou tak bezdůvodně vystavováni nelidskému a ponižujícímu zacházení. Z uvedených důvodů žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a vadné, navrhl proto, aby jej soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, s níž nesouhlasí, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Uvedl, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaný podrobně, jasně a srozumitelně vyhodnotil důvody, pro něž žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany z hlediska všech forem této ochrany a s ohledem na příběh žalobce, který pak hodnotil ve světle informací, které si za tímto účelem obstaral a které lze považovat za přiměřeně aktuální. K námitkám uplatněným žalobcem, resp. jeho právní zástupkyní v doplnění žaloby žalovaný uvedl, že se jedná o důvody, které žalobce uvádí poprvé až v podané žalobě. Nelze proto správnímu orgánu vytýkat, že se jejich hodnocením nezabýval, když ani nemohl, protože mu nebyly známy. Tvrzeními žalobce, že jeho katolické vyznání a jeho víra mu brání v aktivní vojenské účasti a že ukrajinská armáda předává informace separatistům o svých vojácích, se žalovaný nemohl vypořádat, neboť je žalobce v rámci předchozího správního řízení neuvedl. Tuto námitku považuje za bezpředmětnou. Poukázal na příslušná procesní ustanovení a judikaturu soudu k dané věci, zejména na ustanovení § 75 odst.1 s. ř. s., přičemž podle názoru žalovaného není v případě žalobce s přihlédnutím k jeho námitkám v doplnění žaloby důvod se od tohoto pravidla odchýlovat. Dále platí procesní pravidlo, že povinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl (odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) č.j. 5 Azs 50/2003 ze dne 26. 2. 2004). Jen důvody žalobcem uvedenými je pak správní orgán povinen se zabývat, neboť by bylo zcela proti smyslu a účelu azylového řízení, aby správní orgán, potažmo soud, posuzoval

důvody jiné, stěžovatelem nesdělené, zvláště když správní orgán dal žalobci dostatečnou možnost uvést všechny důležité skutečnosti na podporu žalobcem podané žádosti (podle rozsudku NSS č.j. 3 Azs 23/2004 ze dne 17. 6. 2004). Toto pravidlo nebylo tedy v případě posuzování žalobcovy žádosti porušeno. Žalovaný uzavřel, že žalobci nic nebrání v tom, aby nově uvedené důvody uplatnil v rámci nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se neztotožnil s námitkou o nedostatku podkladů nezbytných k posouzení důvodů pro udělení azylu z humanitárních důvodů či pro naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Uvedl, že se v rámci důkazního řízení zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí (viz strany 5 až 7 rozhodnutí). Neshledal v případě žalobce důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení humanitárního azylu. Připomněl, že humanitární azyl nebyl koncipován k poskytnutí ochrany před skutečnostmi, které spadají a jsou primárně hodnoceny zejména při zkoumání naplnění důvodů uvedených v § 12 a § 14a zákona o azylu, kam by posouzení odmítání účasti na ozbrojených operacích patřilo. Konstatoval, že zákon o azylu humanitární azyl koncipoval výslovně jako dobrodinní státu, nikoliv jako právo na přiznání azylu. K tvrzení, že žalovaný vychází výhradně z oficiálních dokumentů, bez ověření faktického stavu žalovaný uvedl, že při rozhodování je nutné, aby správní orgán vzal na zřetel objektivně dosažitelné, dostatečně reprezentativní informace, vycházející z různých zdrojů a které jsou zároveň obecně vnímány jako informace spolehlivé - důvěryhodné. Jím použité informace v případě žalobce tato kritéria splňují (viz rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č.j. 1 Azs 105/2008-81, který pro užití informací o zemích původu stanovil přísná kritéria – musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné). K návrhu žalobce uložit žalovanému obstarat si dostatek aktuálních informací k otázkám specifikovaným v doplnění žaloby žalovaný namítl, že tento požadavek jde podle jeho názoru nad rámec požadovaného soudního přezkumu i nad rámec žalobcem v rámci předchozího správního řízení o udělení mezinárodní ochrany uplatněných důvodů. Za dané situace považuje za nadbytečné takovýto závazek žalovanému ukládat. Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu o neudělení mezinárodní ochrany žalobci, a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě rozhodl při jednání, k němuž se žalobce bez omluvy nedostavil. Soud konstatoval splnění podmínek dle ustanovení § 49 odst. 3 s. ř. s. a jednal v nepřítomnosti žalobce, který byl v řízení řádně zastoupen u jednání přítomnou advokátkou.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 25.6.2014 a následném pohovoru provedeném stejného dne žalobce uvedl, že má ukrajinskou národnost, je katolického náboženského vyznání, je rozvedený, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace. Není a nebylo proti němu vedeno trestní stíhání. Ukrajinu opustil v roce 2006, protože chtěl v České republice (dále jen ČR)

najít své příbuzné (nenašel je) a dále proto, že zde dostal pracovní nabídku - pracoval v pekařství a cukrářství. Do odjezdu z vlasti žil ve Lvovské oblasti, kde nyní žije jeho bývalá manželka a syn. Do ČR přicestoval legálně na základě cestovního pasu a víza za účelem podnikání, autobusem přes Polsko. Při vycestování z vlasti neměl žádné problémy a nikdy neměl problémy se státními orgány své vlasti. Podnikatelské vízum v ČR si prodlužoval, poslední prodloužení se nezdařilo, právník, který mu to zařizoval, zmizel. Od roku 2013 pobýval v ČR nelegálně. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že mu bývalá manželka zavolala, že mu přišel dopis, aby se hlásil do armády, pokud tak neučiní, hrozí mu 2,5 roku vězení. Uvedl, že v oblasti jeho bydliště je vojenské středisko, odkud posílají vojáky do Luhansku a Doněcku. Dále sdělil, že někdy v roce 2013 ztratil v Praze pas. Požádal zastupitelský úřad Ukrajiny v Praze o pomoc, bylo mu sděleno, že „musí počkat“. V případě návratu do vlasti se obává, že bude odveden do armády, nechce zabíjet ani nechce být zabit. Svůj zdravotní stav označil za dobrý, s ničím se neléčí.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informací MZV ČR č.j. 110044/2013-LPTP ze dne 2.10.2013, Informace MZV ČR č.j. 98524/2014-LPTP ze dne 16.4.2014, č.j. 98525/2014-LPTP ze dne 29.5.2014 a č.j. 110105/2014-LPTP ze dne 1.8.2014, zprávy organizace Freedom House „Svoboda ve světě – Ukrajina“ z ledna 2014, ze Zprávy Evropské komise o pokroku v zemi za rok 2013 v rámci EPS – Ukrajina, ze dne 27.3.2014, Informace ZÚ Kyjev č.j. 221/2014-KIEV ze dne 10.3.2014, ze zprávy Výzkumné služby kongresu USA „Ukrajina: Současné otázky a politika USA“ ze dne 24.3.2014, ze zprávy OBSE na Ukrajině ze dne 23.4.2014, z informací Infobanky ČTK – „Země světa, Ukrajina“-aktuální znění a z informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) „Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině“ ze dne 1.7.2014. Žalobce měl možnost se dne 25. 6. 2014 a dne 25. 9. 2014 seznámit s uvedenými podklady pro rozhodnutí, navrhnout další podklady či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. To neučinil a sám žádné podklady nenavrl ani nedoplňil. Pouze zopakoval, že odvážejí muže z oblasti jako je on do Luhansku a Doněcku a že dle sdělení bývalé manželky mu již dvakrát přišlo oznámení o povolání do armády.

Při jednání soudu zástupci účastníků setrvali na svých návrzích, které shodně s písemnými podáními přednesli. Zástupkyně žalobce dále uvedla, že žalobce přislíbil dodat povolávací rozkaz a videonahrávku, což zopakovala v rámci návrhů na doplnění dokazování. Soud rozhodl tak, že důkazní řízení se končí. Žalobce již v rámci doplnění žaloby ze dne 29.10.2014 přislíbil, že soudu předloží povolávací rozkaz do 14 dnů a do dnešního dne tak neučinil. Jeho další příslib soud vyhodnotil jako účelové a nedůvodné protahování řízení. Pověřená zástupkyně žalovaného doplnila, že dle tiskové zprávy z března 2014 se vojenská povinnost na Ukrajině vztahuje pouze na osoby mladší 40 let, což již zjevně není případ žalobce.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že **žaloba n e n í d ů v o d n á.**

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí žalobce učiněných v řízení o mezinárodní ochraně a na základě výše uvedených informací o zemi původu. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce nebyl ve své vlasti jakkoli politicky aktivní, neměl žádné potíže se státními orgány své země původu. Nelze proto dospět k závěru, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení dle názoru soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Soud přisvědčuje učiněnému závěru žalovaného, že snahu žalobce o legalizaci pobytu nelze podřadit pod výše uvedené taxativně vymezené důvody pro udělení azylu. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí (strana 3 a 4) vypořádal i se žalobcem uváděnou obavou z nástupu vojenské služby v souvislosti s aktuálním vývojem bezpečnostní situace na Ukrajině. Soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že branná povinnost je zcela legitimní i podle mezinárodních úmluv, jimiž je ČR

vázána (Ženevské úmluva, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod). Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí příhodně odkázal i na dřívější judikaturu Vrchního soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu ohledně povolávání k výkonu vojenské služby, které nelze považovat za pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Ač se žalobce opakovaně zavázal, že předloží údajný povolávací rozkaz, do dne rozhodnutí soudu tak neučinil. Ostatně soud potvrzuje skutečnost sdělenou zástupkyní žalovaného při jednání soudu, že branná povinnost na Ukrajině se týká pouze osob mladších 40 let (tato skutečnost je známa soudu z jeho úřední činnosti v obdobných věcech). Žalobci, narozenému v roce 1973, již tedy povolání do armády nehrozí. Je nepochybné, že žalobce si podanou žádostí o mezinárodní ochranu chtěl zajistit legalizaci svého pobytu pro svůj další život. Pokud jde o okamžik podání žádosti, žalobce tak učinil až poté, co se mu nepodařilo prodloužit si podnikatelské vízum, na území ČR pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Azs 423/2004 ze dne 20.10.2005 a č.j. 2 Azs 137/2005 ze dne 9.2.2006, v nichž se uvádí, že *„o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“* V rozsudku NSS č.j. 3 Azs 119/2004 ze dne 13.1.2005 je uvedeno, že: *„Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“* Soudu pak nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Soud proto hodnotí žalobcovu žádost o udělení mezinárodní jako účelovou, jejímž cílem je legalizace pobytu. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z

mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. K otázce jeho udělení se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí č.j. Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: „Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace a zdravotního stavu a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za přezkoumatelný. Soud tak uzavírá, že žalovaný při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové

ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Samotný žalobce v tomto směru neučinil žádné návrhy na doplnění dokazování a neučinil tak ani v řízení před soudem. Žalovaný se v odůvodnění této části rozhodnutí zabýval otázkou, zda žalobci po návratu na Ukrajinu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu či ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž konstatoval, že žalobce v zemi původu nikdy neměl potíže se státními orgány, ve vlasti proti němu nebylo a není vedeno trestní stíhání. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany, uvedl, že v době rozhodování o žádosti žalobce na Ukrajině neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Rovněž se vyjádřil k otázce branné povinnosti (jako výše). Soud po zhodnocení výpovědí žalobce, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací, aktuálních v době vydání napadeného rozhodnutí, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu, zejména dle odst. 2 písm. c) citovaného ustanovení. Soudu je z úřední činnosti známo, že zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze v Doněcké a Luhanské oblasti, tedy na jihovýchodě země, situace na západě a středu země je klidná. Ze správního spisu a výpovědí žalobce je zřejmé, že žalobce pochází ze západní části Ukrajiny, konkrétně ze Lvovské oblasti. V případě svého návratu na Ukrajinu tak nebude přímo ohrožen ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu ozbrojeným konfliktem, který v současné době probíhá v některých oblastech na jihovýchodě země citovaných výše. Po vydání žalobou napadeného rozhodnutí nedošlo k natolik zásadní změně zejména bezpečnostní situace, která by byla výrazně odlišná od situace popsané v napadeném rozhodnutí a v důsledku které by soud mohl prolomit ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. (přezkoumání rozhodnutí k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí) a přihlédnout k novým a tvrzeným skutečnostem, které nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu a které by mohly být relevantní pro možné udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o

azyly. Žalovaný shromáždil dostatek aktuálních informací z různých informačních zdrojů, které soud považuje za objektivní a transparentní ve smyslu výše citovaného rozsudku NSS č.j. 1 Azs 105/2008-81, vyhodnotil celkovou bezpečnostní situaci na Ukrajině, kterou popsal na straně 4 a 7-8 napadeného rozhodnutí. Žalobní námitku stran povinnosti uložit žalovanému doplnění aktuálních informací o zemi původu soud považuje za nedůvodnou a jdoucí nad rámec soudního přezkumu, navíc v projednávaném případě (viz přehled informací) žalovaný své povinnosti dostál. Soud tak nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť žalobce netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému rodinnému příslušníkovi žalobce byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle něhož *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*

Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

pokračování

32Az 36/2014

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 5. června 2015

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Iveta Kyrlová